

Tatiana Rădulescu**Latinitate amară**

dor de bacovia dor
fabulos mă deșir în cuvinte
urmă în translucidul vocalelor
ce vor trece diurn prin morminte

jale acoperă totul – blândul zăbranic inspiră
lacrimi strivite în suflet – carne în sine martiră

vine o zi spre iertare
plante de toamnă-mpletesc
dulceață cu rouă amară
pe buze ce încă iubesc

vine spre noi letargia
pleoape vă coasă vis spornic
pentru noi în colinde Mesia
detuna-va alchemicul ornic

când străfulgerate cristalele cântă
de la sine putere-n pahare
nu-i pe lume o harpă mai sfântă
prin cântec atavic – îmi pare

pe un braț înfloresc tatuaje
frenetic tangajul izbește
vino timp într-a oului coajă
embrion în delir, vulturește

cât clamate silabe vai câte
au premers agoniei în fine!
pe obraz se-nfiripă știute
arabescuri vorbind de la sine

Poeme

miserere pe pâine. sub ușa cheia lucește pe platină
grea
tu venind de departe ai măsurat zăpezile cât un
munte căzând peste inima mea
spuneai că azi trece repede că ieri ne înfige un cui
între

coaste
care pe care gândul încearcă – se încing prapuri,
torțele suie peste mormintele vaste!

un ornic-gong. Apoi ce poate fi, ah ce mai poate
rămasă-i în urma ta a nălucirii cetate
cu opinci de oțel cu toiag de asemeni străine
printr-un tunel adânc și oranj ai lunecat stăpânindu-ți
rictusul atâta de bine

și poate că nu e cine știe ce greu din raze să toarcă
la ora târzie când geamătul copleșește făptura...
cu peceți de uraniu și cobalt cu texturi irizate
cartea ți se topește în cerul gurii și este târziu sub
un sul alburii
capul de parcă
se va rostogoli la limanul regatului ce nicipând nu
se împarte

* * *

sporul șerpesc al veninului strâns într-o gușă
se-agită
drumuri printr-un deșert ce e-al speciei la orizont
s-au deschis
punți printre vaiere, sare grunjoasă, stâncă izbită
tunetul seacă în adâncime – spornic abis

șipote unde numai nectarul adie-n îngeri
pânze freatic ne mai adună copti în focar
luturi cleioase magme-n răsuflăt bântuie-n plângeri
tot ce din stirpe nu mai dospește decât prea rar

muzici, e timpul! Între hotare foc viu pe clape
file de glorie înfășurate trupuri ascund
chip cu extaze mă urmărește-noimă sub pleoape –
cânt despuierii nețărnumite zvâcnind pe prund!

* * *

după ce oră și după ce măsură
întunericul și ploaia în demența lor de cu zi
respirație fac peste orașul agonis gură la gură
– tu n-ai ce căuta în toate acestea. printre noi vorbe
umblă și urlă-n teroare

cu lingurița din fiertura universală cine știe de vei
sorbi – dizolvata răcoare
a plaiului mioritic adie, cupolele însele de tei piramide
toți brazil
dintre paranteze cuvintele friicii umplute cu tot ozonul
rămas au rămas să biciuiască nomazii

nomad de tine. carcasă nelimepezită de mult. leșie
dată în lacrimi
unde se vor fi dus însămânțate cu tinere griji
neîmblânzitele patimi
arsuri gustăm cu fiecare scuză a încuviințării lor
tacite și vinovate
ceas cu limbi crestate! plescăitul lor strașnic
biciuiește turme de hoituri când va arde-n cetate

* * *

e visul tău, vagabondule, mai sacru decât o epopee,
decât delirul
speciei greu încercate – dă-i bir cu fugiții cât
asfințitul întârzie – spun
lespezi sub crucea unde acatistul toarce vocabule
înmiresmate pe firul
ce leagă vârsta copilăriei de matura încredințare a
versurilor de nebun

nu mai pleacă nimeni din siberii, doar hârtoapele-
ne-absorb până-n plăsele
divină moarte mormintele așteaptă proaspete să
ne absoarbă cum stăm noi zornăind inele
pecețile nobleții de stirpe, ale descinderii noastre
dintr-un nimb mult prea rar
în care visele împărțite-s de sfinții cu lacrimi
înfierbântate de al slovelor har

ne vom aduce bine aminte poziția foetusului și
cântecul letargic
ci scoateți-vă mânușile doliului după femeie și după
prunc!
vinul împalidat cu lacrima scribului celui mai umil –
deloc tragic
vântul stepei înhamă caii într-un galop descreierat
aruncând șei și oblânc

cum hăurile trimit înapoi urlete demult îngropate în
tină
cum ațipirile speciei scuturate de junghiuri de
spaimă dau chin
unde căzu cenușa lestului meu sfârtecat în plină
lumină?
altceva ce să scriu? ritmu-n vene îmi spune: taci
este timpul amin

* * *

ape amare, silă în lucruri, vârste de plumb
la propriile mâini de-aș mai putea să ajung
când lacrima zilelor miere, nectar
pulsează aiurea și tot mai arar

coloane ce-s frânte, zidiri în avidă surpare
ai grijă când ape în matcă tresar
am ochii sorbind năvală de raze; mă doare
semn implacabil pe trupuri din lutul precar

aidoma braț călător vrea să-nsemne
în nodul de vene ce tâlc să gădesc?
strivite de val plumburiile steme
triumf nu mai sunt, nici destin omenesc

* * *

bonjour tristesse – timp-vivisecție; cât ai clipi
sfâșierea sinelui la pământ mă aruncă
în ochi de ți-ai răsfărânge rănilor – într-o anume zi –
te-ai afla ca sisif: infinind prăvălirea de stâncă

din lut și din cremeni ori din propria carne
descoperi întuneric și lavă – atâta-ncrâncenare
sub pleoape spini pe buze spini – schije amare –
în pisc urcăm din pisc coborâm – cer îndurare

în ce ape în ce luciri în care lumină
voi întrezări cu încurajare nu cu sficiune
dincolo de abis – ce punte va fi îmi poți spune
scăldată în propriul său limb – dezlegare îți cer
de potrivnica vină –

coate strivite plumb între degete creionul amar
cât de îndepărtate-s de algele verzi ale mării cu
har

de-mpăcarea umilă-n cuvintele tribului – ce clare
pe crusta pâinii buzele pun implorându-ți iertare

* * *

îmbrățișarea-ți zvâcnește din arcuire, din umăr
zăpezile în vârtej lîntolii aspre țeseau
pe unde îți înnumeri oasele, când fără de număr
bulboanele una sub alta de lavă în abis se căscău?

a înfrângere sau a fascinație golurile năsățioase
faceau aerul să semene cu o magmă fără de
sfârșit

tu, câinele meu pompeian, raze vor prinde să te
bântuie-n oase
de lumina lor isterică asurzitoare eu deja simt
c-am orbit

da ca să bâjbâi cu înfrigurare aproape mistic și
fără cuvânt
acum când cămașa m-a cuprins cu ardoare – abia
pot să spun că simt și că sunt
dincolo de bezne lumina pulsează ceva mai
presus decât
soarele ce mi-a incendiat brusc conștiința –
departe e visul urât –
semnale se schimbă, identitatea mea bastion cu
sute de metereze mă cere
pentru ce nu știu încă ce ar putea fi: între a muri
și părere